

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2024. MÁJUS

4

8

18

22

24

26

CÍMLAP: GUBA-KEREKES ZSUZSA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLV. évfolyam, 473. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,
RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x

Fesd a virágok
melletti pöttyöt
a helyüket leíró
folt színére.

A VÁZÁBAN

A VÁZA ELŐTT

A VÁZA
MÖGÖTT

A VÁZA
ALATT

A VÁZÁTÓL
BALRA

A VÁZÁTÓL
JOBBRA

BAK SÁRA rajza

CZEINER-SZÜCS ANITA

Fülemüle fészke

Csillagfényes égre
fülemüle ül le,
holdsugarú fészket
melengeti füttye.

Simítja tojását
lágy éjjeli felleg,
szentjánosbogárkák
neki énekelnek.

TÓTH ÁGNES

A legdrágább kincsem

Édesanya, te vagy nekem
a legdrágább kincsem,
nálad szebb, jobb anyukája
tán senkinek nincsen.

Ha nagy leszek, minden rossztól
megóvlak majd téged,
meglátod, hogy milyen szép lesz
mellettem az élet.

CSEH KATALIN

Anyakép

Anya érzi, hogy én fázom,
ezért mindent rám adna,
aggódása kész rémálom,
mikor hagyja már abba!

Anya érzi, hogy éhes vagyok,
rántott hússal vár engem,
megnyugszik, a szeme ragyog,
jóllakottan figyelem.

Anya érzi, elromlottam,
már nem vagyok mintagyerek,
igaz, hogy folyvást fintorgok,
ha valamit nem szeretek.

Megbántottam anyát, érzem,
de ő nem veszi zokon?
Ülünk ketten a nagy csendben,
míg a rosszkedv eloson.

HERVAY GIZELLA

Virágének

Nézz rám, vidám szegfűvirág!
Illatozik, hajladozik,
reggelre kinyílik,
szárba szökken a világ.

Három virág útnak indult,
mennek csillagutakon át:

az egyiknek illata fehér,
a másiknak illat a szára,
a harmadik nem is virág,
a harmadiknak virág a szárnya.

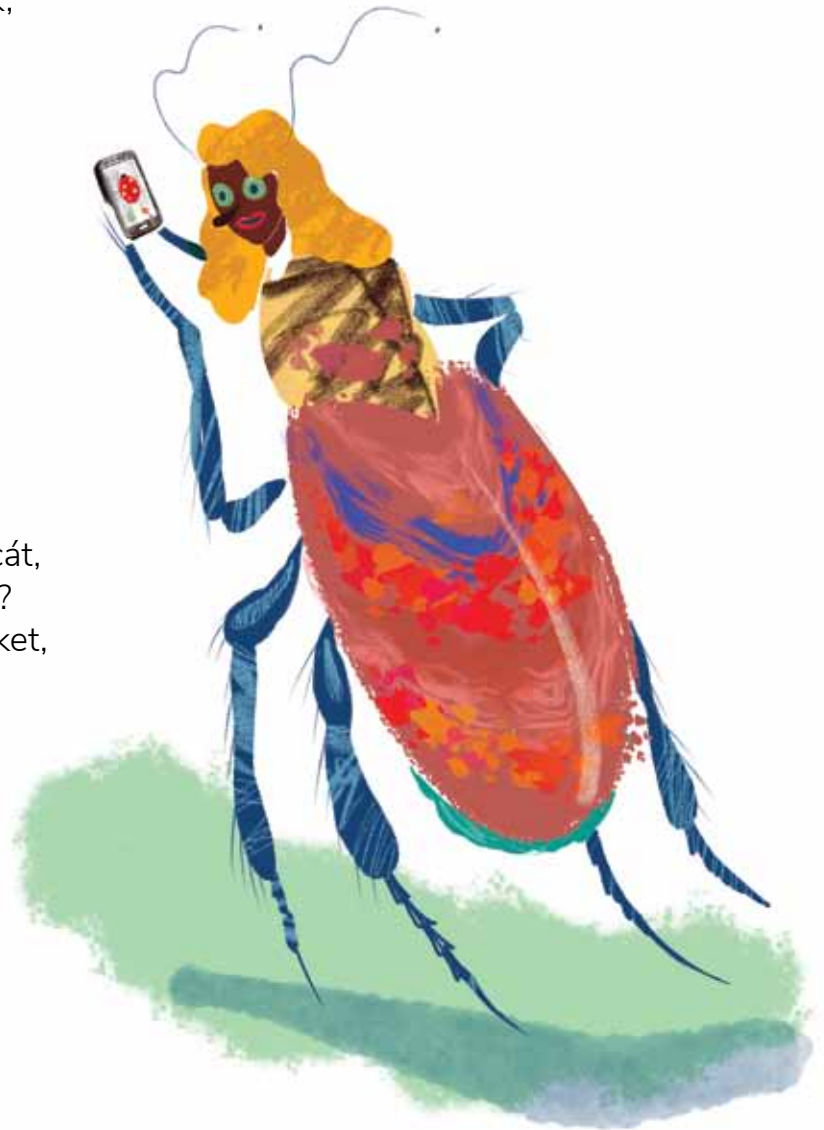
SZUCHER ÁGNES rajza

TÓTH ÁGNES

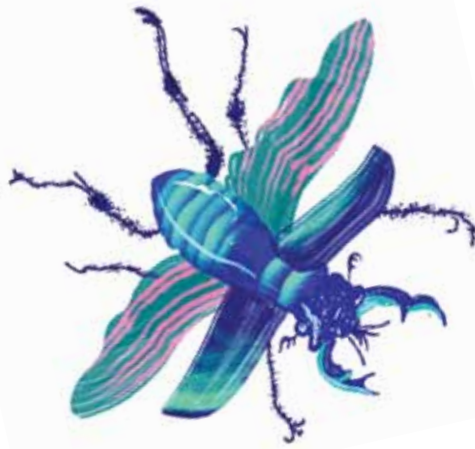
Miért cserebogár a cserebogár?

Miért hívják a cserebogarat cserebogárnak?
Mert nem tetszett soha az édesanyjának,
és az őt más bogarakra cserélte,
hogy szebbet kapjon cserébe?
Például katicát, pöttyös kabátkást,
vagy szentjánost, kis világító lámpást?
Netán smaragdzöld rózsabogarat,
mert fénylett a háta a Nap alatt?
Esetleg nagy, bolyhos dongót,
erősen zümmögőt, bongót?
Dolgos, szorgos ganajtúrót,
egy pizsamás kolorádót?
Méhet, lótetűt, darazsat?
Fekete-piros temetőbogarat?
Vagy manók adtak érte tücsköket, kabócat,
hogy éji zenéjükkel szebbé tegyék álmát?
Tán így csereberélte anyja a bogárgyereket,
ezért kaphatta a cserebogár nevet!

SZÉKELY SEVAN rajzai

Szarvasbogár

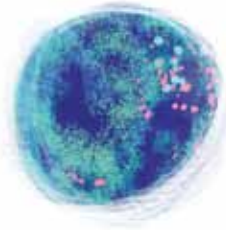
Szarvasbogár vánszorog,
mint a vénhedt vándorok.
Hajlott hátán cipeli a holdfényt.
Tölgyfa törzsén kaparász
– lepottyan, ha nem vigyáz! –
szarvai közt viszi már a holdfényt.

Magas tölgyfa ághegyén
himbálódzik játszi fény
– sarva közül kiszökött a holdfényt.
Utánakap a bogár,
nekifeszül, szárnyat tár.
Hátán most már őt viszi a holdfényt.

BERTÓTI JOHANNA

Rajzoljunk!

Rajzolok bogarat.
Ez vicces folyamat!
Nézd csak! Összefolynak,
összegabalyodnak
a színek, vonalak.

Elkészült a bogár,
éppen engem csodál,
és én őt csodálom.
Jaj, nehogy elmásson!
A lap nélküle kopár!

Rajzolj te is egyet,
így már ketten lesznek.
S hogyha cserélsz velem,
kapunk is meg adunk:
mindkettőnknek lesz
egy-egy cserebogarunk.

SZÁVA CSANÁD

Didergők

Te is úgy dideregsz, mint én?
– Nem. Én jobban! Mindjárt megfagyok!

A didergő Ada és Adi látta, hogy valami előbújik egy kapu alól, felszalad a kerítésre, majd eltűnik az első odvas fa legnagyobb odújában. Olyan gyorsan történt, hogy nem tudták, mi az – állat-e vagy egyéb lény. Csak néztek egymásra és dideregtek tovább.

– Megijedtél, vagy csak dideregsz? – érdeklődött Adi.

– Biztosan meglepődtél, mert egy pillanatra nem dideregtél. Nekem időm sem volt megijedni – mondta Ada.

A kérdésre azonban nem válaszolt, mert ismét előbújít a valami, és szaladt, szaladt előttük az utcán. Ada és Adi szaladt utána.

A valami macskánál nagyobb, kutyanál kisebb volt, de a füle egyetlen állatéhoz sem hasonlított. Mackósan lépett és csíkos volt a farka. Szaladtak utána, hátha kiderül, mi is az.

– Milyen állat lehet? – kérdezte Ada.

– Mit gondolsz, állat ez, vagy manó, vagy valami más? – kérdezte Adi.

Egy pillanatra szem elől veszítették, tanakodtak, hogy mit csináljanak.

– Amíg kergetjük, legalább nem didergünk – mondták szinte kórusban.

De Ada érezte, hogy bizony didereg. Pedig subában volt. Legalábbis ő így nevezte a nagy télikabátot, amelynek csuklyája, hét nagy zsebe, megszámlálhatatlan cipzárja és még egy nagy csatja is volt. Nem emlékezett, miért nevezte el subának, mert nem hasonlított subához, világoskék volt és itt-ott hópelyhek ültek rajta. Már azt sem tudta, tényleg didereg, vagy csak a türelmetlenségtől meg a kíváncsiságtól reszket. Még mindig nem tudta, mit kergetnek. Ledobta a kabátot, úgymint már csak pár lépésre voltak a háztól. Nem kell suba, még csak Pongrác-nap van. Így könnyebben mozgott, és kicsit közelebb is került a valamihez, amit kergetett. És csodák csodájára már nem didergett!

Adi közben egy másik útvonalon próbálta a valamit elkapni. Lehúzta a pulóvere ujját, de akkor a derekánál érezte a hideget. Minél jobban húzta a csuklója felé, annál rövidebbnek tűnt a pulóver alja. Didergett. Eszébe jutott neki is, hogy Pongrác napja van, s jön még Szervác meg Bonifác. Talán emiatt dideregnek ennyire. De ahogy újból nekifutott, elmúlt a didergés. Meglepődött, megállt egy pillanatra, és akkor ismét didergett. Csak akkor nem didergett, ha a valamit kergette.

Kergették azt a valamit, de nem derült ki, mi az. Ahhoz utol kellett volna érni.

Mintha a kabát ujjá egyre rövidebb lenne – gondolta Ada, miután dideregve visszavetete a subának becézett nagykabátot. Vagy talán a hópelyhek miatt didereg? Futott a valami után, már majdnem otthon volt, az ajtótól két lépésnyire. Nem látta sehol az állatot vagy mi a manót. Mintha a föld nyelte volna el. Megérkezett Adi is. Ő már határozottan azt állította, hogy a valamit elnyelte a föld, meg is mutatta, körülbelül hol. Didergtek. Mielőtt a házba bementek,

megbeszélték, hogy amíg a valamit követték, addig nem dideregtek.

– Lehet, hogy didergősállat a neve – mondta Ada.

– De nem is didereg, és nem is állat, legalábbis nem tudjuk, hogy az-e – mondta Adi.

Végül nem derült ki, mi a valami. Jóformán észre sem vették, de hazaértek, és nem fagytak meg. Bent voltak. A lakásban a fűtőtestek jól melegítettek. Még kandalló is volt. A tűz mellett könnyű plédekkel takarózva mesélték egymásnak a hajszát. Még mindig nem tudták, mi is az, ami után futottak.

MÁRTON ÉVA rajzai

SZŐCS MARGIT

A kérők

Olyan hívogató volt a májusvégi nap, és olyan simogató az alkonyati szél, hogy Luca, a szarvasbogárlány szárnyalni szeretett volna örömeiben. De tudta, hogy csak egyszer repülhet életében: ha megtalálja párját, és útnak indul lerakni petéit. E gondolat varázslatos erőket ébresztett benne, barna szárnyfedői enyhén megrebbentek.

Hirtelen hangos zúgást hallott a kiszáradt bükkfa irányából. Hatalmas agancsú szarvasbogárfiú szállt le elébe, a tölgyfaágra.

– Nagy Lukács vagyok – mutatkozott be a bogárlánynak, de benne rekedt a szó, mert újabb zúgással másik tüneményes agancsú szarvasbogárfiú érkezett, aki a vetélytárs látán csak hebegni-habogni tudott mérgében:

– Na-nagy Lu-lu-kács a nevem...

Ő sem mondhatott ennél többet, mert időközben egymás után szállt le harmadik, negyedik, ötödik, hatodik, hetedik társuk is. Rádásul mindenki Nagy Lukácsnak vallotta magát.

Lucának sok volt mindez. Mellső lábával szorgosan dörzsölgette szemét.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte, miután meggyőződött arról, hogy ébren van.

– Luca, kedves, légy a feleségem! – zengte egy bogárként a hét kérő.

– Hogy lehetnék mind a hét Nagy Lukács felesége? – kérdezte a bogárlány. – Azt választom, akinek van saját mondandója. Lásd, ki az a merész?

A kérők minden tőlük telhetőt megtettek, hogy meghódítsák Lucát. Agancsaikat fényezték, szép szavak után kutattak emlékezetükben. Rövid tipegés-topogás, fejtörés, motyogás után elkezdődött a leánykérés.

– Érted szél hátára ültem, két kilométert repültem – kezdte a sort első Lukács.

– Szemed ékszer. Mondjam kétszer? – folytatta a második.

– Tekintetem bős, acél az agancsom, mindenkit legyőz – dicsekedett a harmadik.

– Én tudok legszebben szállni. Fogadhatunk, kis bogaram, nem tudsz nekem ellenállni – szónokolt a negyedik.

– Nincs otthonom, se gondom, enyém lesz, ha mondom – erősködött az ötödik.

– Mikor éppen nem lódtok, szarvasbogár-lányt hódítok – zengte a hatodik.

A hetedik Nagy Lukács következett volna a sorban, de csak állt, és hallgatott.

– Nem szólsz semmit? – kérdezte tőle Luca csalódottan, mert igencsak szemrevaló volt a hetedik kérő. A szarvasbogárfiú végül megszólalt.

– Az érzés a szóban didereg, fázik. A hallgatásban egyből kivirágzik – mondta csendesen.

Luca elpirult. Kijelentette, hogy a hetedik Nagy Lukácsot választja.

Ám a kikoszorúzottak nem hagyták annyiban. Körülvették szerencsés társukat, és rá támadtak. Ámulatukra a vőlegény Nagy Lukács néhány agancsmozdulattal a földre pöccentette mindannyiukat. Senkinek nem dicsekedte el, hogy ő a Vasagancs Birkózóklub idei bajnoka.

IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv és Csiga Titusz létrehozzák a Bingyusztavat

Május első napján a tücsökváriak arra ébredtek, hogy majd' minden fán, az összes lakott zugon, barlangon, túráson, kőhalmon és kupacon, de még a Nagy Madáretetőn és a Medve Barna által a közönségnek felajánlott hatalmas mézesbödönön is ott állt a plakát: A nagy szökőnap-szavazásra vesztegetett napot Tücsökvár május legesősebb napján pótolja! Vidra Vencel minden bizonnyal rájött, hogy nincs értelme újabb szavazást kezdeményezni. De azt is tudta, hogy a tücsökváriaknak fontos a négy-évente esedékes ajándék-nap. Az pedig vitán felül állt, hogy ezt a napot illenék különlegesen és hasznosan eltölteni, még ha késve is.

A hirdetés kitért arra is, hogy a tücsökváriaknak mi lesz a feladata. Közismert tény, hogy az adott nap reggelén a lakók tudják, hogy május legesősebb napjára ébredtek. A hirdetés értelmében ezúttal a legesősebb májusi napon

a tücsökváriak kötelesek begyűjteni az esővizet, amennyit csak tudnak. A módszert mindenki maga választhatta ki, de senki nem vonhatta ki magát a gyűjtés alól. Igen terjedelmes hirdetés volt, mert Vidra Vencel még ama kegyes gesztusára is felhívta a figyelmet, hogy a májusi eső értékes volta ellenére a gyűjtést mindössze egy napra korlátozza. És a végére tartogatta a legizgalmasabb részt. Aki a legtöbb vizet gyűjti, az döntheti el, hogy mire lehet felhasználni az aranyat érő májusi esőt!

Azon a reggelen, amikor a májusi szellő az orgonailatú eső ígéretével érkezett, a tücsökváriak üzembe helyezték találmányaikat. Bagoly Boró egy olyan üvegcsét helyezett az odúja elé, amely a tartalma gyarapodásával együtt növekedett. Hasonló ötlettel álltak elő a Nagy Madáretető lakói is: ők gombakalapokból készítették tárolót, abban reménykedve, hogy az a

sok eső hatására mind nagyobb és nagyobb lesz, és az alkotás tetejébe vájt lyukon keresztül egyre több víz fér majd be. Vakond Rajmund a tubájában tervezte gyűjteni a vizet, Mókus Döme pedig nagyon sok makkkalapot helyezett a fűre. Tücsök Gusztáv a kiskanalával készült begyűjteni a friss esőcseppeket, és Fülemüle Müller külön esőgyűjtő fészket hozott létre.

Megannyi izgalmas és szokatlan megoldás született, amelyek közül Csiga Titusz ötlete bizonyult nyerőnek. Ő ugyanis eldöntötte, hogy ráérősen sétál Tücsökváron, és kiélvezi az illatos esőt, miközben a víz csak gyűl és gyűl a fűvön. Amikor a felhők már nem ontják tovább a friss, tavaszillatú cseppeket, valamilyen módszerrel kinyeri a fűből a vizet, és tárolja valahol. A kérdés csak az volt, hogy hogyan gyűjti be a vizet és hol fogja tárolni. De Csiga Titusz természeténél fogva türelmes volt, és csak nagyon ritkán idegeskedett. Frissen festett házával a hátán boldogan sétált a fergeteges májusi zuhatagban. Mire másnap reggelre elállt az eső, már meglett a fejében a megoldás.

Tücsök Gusztáv az egész napos szomor-

kodás után féktelen örömujjongásban tört ki, amikor Csiga Titusz megkérte, hogy segítsen neki megvalósítani a tervét. A kiskanalával ugyanis ezúttal nem sokra ment. Nemcsak, hogy nem nyerte meg a vízgyűjtő versenyt, de ő gyűjtötte a legkevesebb vizet. Pontosan egy kiskanálnyit. Akadt, aki több sikerrel járt, de a győztes egyértelműen Csiga Titusz lett. Amikor bejelentette, hogy ő a tücsökvári fűben tárolta az esővizet, senki nem tudott fogást találni a helyzeten. Nem járt el szabályellenesen, nem lopott, hisz a fű mindenkié. Még a zsörtölődő Pocok Endre is belátta, hogy az ötlet egyszerűségében nagyszerű. Csiga Titusz pedig úgy döntött, hogy az általa gyűjtött esővízből egy tavat fognak létrehozni. Ehhez már csak hely és módszer kellett.

Így történt, hogy Tücsök Gusztáv kiskanalával kisebb völgyet ástak a Bingyuszdombon, majd ugyanezzel a kiskanállal összeszedték a fűről a friss esővizet, és kanalanként feltöltötték az újonnan kialakított Bingyuszdombon. Így jött létre Tücsökvár saját tava: a Bingyusz-tó!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

A liliomleány

Magyar népmese

Egyszer volt egy jóságos király. Alattvalói azt kérték, házasodjék meg, s olyan jó királyt hagyjon örökösül, mint ő maga.

Volt a királynak egy öreg vadásza, attól kért tanácsot. A vadász egy rozmaringszálat adott neki. Azt a lányt vegye feleségül, mondta, amelyik előtt a rozmaringszál meghajol.

Összegyűjtötték a hajadonokat a palotában. Jött a király, kezében a rozmaringszállal. De az egyik előtt sem hajolt meg.

Amint tűnődött éjszaka a király, egy madár besuhant az ablakon, a rozmaringra szállt.

– A király kétszer megszabadított a sólyom karma közül – mondta. – Elvezetem a lányhoz, aki előtt meghajolsz. Indulj el holnap előtte s vezesd, én majd fölöttetek repülök.

Másnap elindultak. Amint mentek, mendegéltek, találtak az úton egy sánta táltost.

– Mi bajod – kérdezte a király –, hogy olyan hangosan nyögsz?

– A bal oldalamban van egy nyíl – mondta a táltos ló. – Egy éve hordozom, s még nem akadt, aki kivette volna.

– Kiveszem – mondta a király, s kirántotta a nyilat a ló bal lapockájából.

A ló nagyot ágaskodott. Olyan szép lett, amelyet a király soha nem látott. Megköszönte a ló a király szívességét, és ezt mondta:

– Ülj fel rám, elviszlek oda, ahol megtalálsz szép feleségedet.

A király felült a táltos hátára, s az repült, mint a villám. A rozmaring mindenütt előtte ment, a madár fölötte repült.

Amint mentek, találtak egy üvegvárat, abban egy üvegember ordított. Egy dongó röpködött a gyomrában.

– Ki vagy, miért ordítózol? – kérdezték tőle.

– A vár királya vagyok. Ez a dongó kirágja a gyomromat!

– Hát nem lehetne megszabadítani tőle?

– Nem, míg öreganyja, a kétkardú pók él. Nem árthat neki semmi fegyver. Egy táltsom volt, az elbánhatott volna vele, de azt is meglőtte – felelt az üvegkirály.

– Hol az a pók? – kérdezte a másik király.

– Ott az üvegkanapén ül rózsaruhában szegény feleségem. A pók minden órában eljön, beköti pókhálóval. Mikor elmegy, egy kis tövismadár jön, és letépi a hálót. Egy perc múlva itt a pók.

Csörömpölés hallatszott. Hatalmas pók ereszkedett alá a padlásról. A király kirántotta kardját, vágta a pókot, de annak két első lába feltartóztatta a vágást. Ekkor beugrott a táltos az üvegszobába, rá a pókra. A dongó az üvegkirály tátott száján kirepült, hogy anyjának segítsen. De a táltos észrevette, nagyot toppantott első lábával, s levágta a dongót a pók mellé, mindkettőt egyszerre megölte.

Az üvegkirály és felesége hús-vér emberé vált. A tövismadár leánnyá, az üvegvár aranyvárrá változott. A volt üvegkirály megköszönte az idegen király segítségét, és elmesélte történetét.

– Ez a vár az enyém. Mellette egy kunyhóban boszorkány lakott, aki szerette volna hozzám adni a lányát, de nekem nem kellett. Én a tündérvárból hoztam feleséget. A boszorkány bosszúból üveggé változtatott, leányát dongóvá, hogy mindig rágódjék bennem. Ő maga pókká változott, a szobaleányt kis tövismadárrá változtatta. De előbb táltosomat kellett meglőnie. Te húztad ki belőle a nyílveesszót, te szabadítottál meg a kínoktól. Mit kívánsz jó tetedért?

– Messze van a tündérvár? – kérdezte az idegen király.

– Elvisz a táltosom – felelt a volt üvegkirály.

Felült királyunk a táltos hátára, s az odavágtatott. A rozmaring előtte ment, az aranymadár fölötté repült. Mikor odaér-

tek, gyászban állt a tündérvár, mert a tündérek királynéjának testvére az üvegkirályné miatti bűjában liliommá változott. Kérte a király a tündéreket, vezessék el a liliomhoz. Amikor a rozmaring a liliomhoz ért, megállt, és földig hajolt előtte. A liliomból gyönyörű leány lett. A király megkérte a kezét. Másnap elindultak hazafelé, ahol nagy lakodalmat csaptak, s most is élnek, ha meg nem haltak.

A röpdolgozat

Zé – 5. rész

Keresztes, ébresztő! Micsoda hétalvó vagy! – csilingelt vekker helyett Zé izgatott hangja.

– Hová sietsz ilyen korán? Még csak hét óra van – motyogta két ásítás között a fiúcska pókbarátja.

– Hová-hová, hisz te mondtad egyszer, hogy ilyenkor minden gyerek iskolába igyekszik.

– Te pedig azt mondtad, hogy mindenki, kivéve téged – vágta rá Keresztes.

– Mától másként lesz – kacintott vidáman Zé, és már kapta is hátára az iskolatáskáját.

Keresztes nem győzött kapaszkodni, egész úton fényes pókfonala végén hullámzott Zé mögött.

A keresztespók még sosem járt iskolában, a zsvaj és a kacagás megijesztette. A csendes szobákhoz szokott ízeltlábú úgy kapaszkodott barátja gallérjába, mintha kergetnék.

– Ne majrézz már, ők a barátaim – súgta oda Zé, és hangosan köszönt. – Sziasztok!

– Szia – sziszegte oda az egyikük, de aztán ő is csak bújta tovább a nyelvtankönyvet.

– Mi történt veletek? Atombomba robbant? – értetlenkedett Zé.

– Amióta nem voltál, új tanító nénink lett, és ő nem olyan kedves, mint Anni néni, ő kérlek szépen, Kornélia néni, még véletlenül sem Nelli. Szuszogás, pisszegés, puskázás tilos, firkálásért, hanyagságért büntetés jár, röpdolgozat minden héten. Mindjárt jön, ülj már le – idegeskedett Zé padtársa.

Zé egy pillanatra hasára tette a kezét, megsajdult. Nem készült röpdolira. Most mi lesz?

– Jó reggelt, gyerekek! – nyitott be a terembe a tanító néni.

– Jó reggelt, Kornélia néni! – zengte kórusban az osztály.

- Vegyetek elő papírt, ceruzát. A mai órát dolgozattal indítjuk – vetette oda hidegen.
- Ez rád is vonatkozik, Zétény! Ne hidd, hogy megszod – egészítette ki a tanítónő.
- Igen – rebegte a fiú.

Hirtelen annyira sok újdonság érte, hogy azt se tudta, merre találja a tolltartóját, iz-zadni kezdett, hasa megkeményedett, elsápadt. Keresztes már jól ismerte a rosszullé-
te előjeleit, így gyorsan közbelépett.

– Vidorvölgy! Gondolj Vidorvölgyre! – suttogta. – Beszív-kifúj,
és beszív és kifúj – sóhajtotta a pók.

Zé letette a ceruzát, és hogy felülkerekedjen a kétségbeesé-
sen, a pityergésen, mély levegőt vett az orrán, aztán hosszan
fújta ki a száján. Csak pár másodperc telt el, de mire a harmadik
levegővételnél járt, megnyugodott. Az orrában érezte Vidor-
völgy cseresznyefáinak virágillatát. Erre a dolgozatra nem ké-
szült fel, a kérdésekre nem tudta pontosan a válaszokat, de ab-
ban biztos volt, hogy a következő órára megtanulja a leckét.

– Egyetlen helyes választ sem írtál a lapra – nézett fel Kornélia
néni. – Ez az első napod idén az osztályban, ugye?

– Hosszú idő után az első, igen – nyöszörögte a fiú sírásra gör-
bülő szájjal.

– Értem, Zétény. Ezt a jegyet most nem írom be, de a
következő órán elvárom, hogy kijavítsd. Máskor nem le-
szek ilyen vajszívű!

– Köszönöm – mosolygott Zé. Derűje aztán egész
nap elkísérte, pontosan úgy, ahogy Keresztes is.

Hazafelé lecövekelt egy kirakat előtt. A tükör-
képét bámulta. A háttérben autók suhantak el,
nyolclábú pajtása sapkáján szendergett, annyi-
ra kimerítette az első nap az iskolában. A fiú
arca fénylett az üvegen, szeme csillogott a
büszkeségtől.

– Zétény vagyok, újra Zétény! – kiáltotta.

MÜLLER KATI rajzai

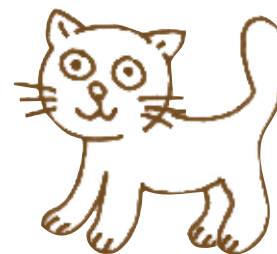

1

2

WEÖRES SÁNDOR

BARANGOLÓK

GYÖNGY AZ IDŐ, VÁNDOROLJUNK,
NINCS SZEKERÜNK, BANDUKOLJUNK,
LASSÚ FOLYÓ ÁGA MELLETT
JÁRJUK A HALK FÜZFA-BERKET.

ESTE A LÁB GYÖNGE, FÁRADT,
LONKOK ALATT NÉZÜNK ÁGYAT.
SZÖCSKE-BOKÁN JÓ AZ ÁLOM,
SZÁLL A VILÁG LEPKE-SZÁRNYON.

MÜLLER KATI
rajzai

6

3

WEÖRES SÁNDOR

FORGÓS-ROPOGÓS

SEJ-HAJ, FOLYÓBA
 SOK A HAL VALÓBA,
 DUNÁBA, TISZÁBA
 SE SZERI, SE SZÁMA.
 SEJ-HAJ, VADONBA
 KIVIRÍT A GOMBA
 KEMÉNYRE, KEREKRE,
 HA BOLOND, NE SZEDD LE.
 SEJ-HAJ, FONÓBA
 SOK A LÁNY VALÓBA,
 KI BARNA, KI SZŐKE,
 SOSE FUSS ELŐLE.

1 ▶

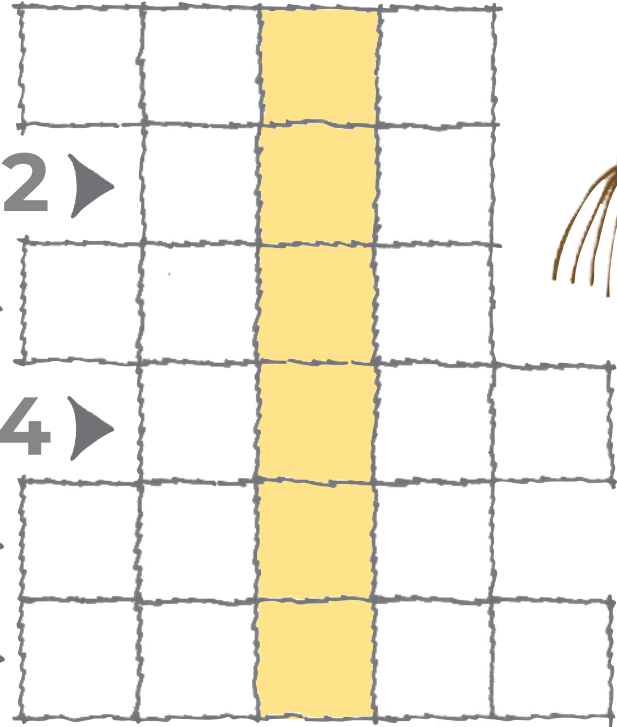
2 ▶

3 ▶

4 ▶

5 ▶

6 ▶

Színezd ki a két versben megjelenő figurákat.
 A számozott rajzok alapján töltsd ki a betűhálót.

LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

14. rész

Mit rángatsz hajnalok hajnalán? – háborgott pajtása csíkos és pepita párnája közé fúródott fejével Tas. – Még legalább egy órát alhatnék az ébresztőig!

– Hová tetted a címeres nyakkendőmet? – kérdezte halálkomolyan Töhötöm.

– Miféle címeres nyakkendődöt? – hüledezett Tas.

– Tudod, milyen minden komoly gyereknek van. Az anyukájuk szépen felöltözteti

őket, fekete nadrág, fekete zakó, vasalt ing, címeres nyakkendő.

– Ébresztő! – nevetett Tas. – Neked nincs címeres nyakkendőd, olyanom még nekem sincs! Vasalt ingről nem is beszélve. Minek kivasalni, amikor azonnal összegyűrődik?

– A rendes anyukák kivasalják a gyerekek meg az apukák ingeit. Nem tűnt fel? – hadarta Töhötöm.

– Akkor a mi anyukánk rendkívüli anyuka, aki nekünk olyan ingeket szerez, melyek vasaló nélkül is remekül mutatnak rajtunk! – magyarázta Tas.

– És miért nincs nekünk címeres nyakkendők? – tette csipőre mellső lábikóit Töhötöm, és tüskéit kilőni készült.

– Lassabban, hékás! Azért, mert nálunk a szülők és a tanárok úgy döntöttek, hogy a diákoknak ne legyen iskolai egyenruhájuk. A címeres nyakkendő az iskolai díszegyenruha része. Mutatja, hogy a nyakkendőt viselő gyermek hová jár iskolába. Már amennyiben van neki olyan.

– Muszáj, hogy legyen, anélkül nem ember az ember! – hörrent Töhötöm.

– Jaj, dehogynem! – legyintett Tas.

– Nehogy már egy ruhadarab hir-

desse, ki milyen ember! Minek neked a címeres nyakkendő?

– Munkába állok. Kihallgatásra megyek. Ha jól sikerül, a magam ura leszek!

– Meghallgatásra – mondta Tas. – Gondolod, hogy a nyakkendőn múlik?

– Ez komoly dolog. Minden apróság számít! – húzta ki magát Töhötöm.

Tas csendesen kihúzta pizsamája vállából a beléfúródott Töhötöm-tüskét.

– Mondtam, hogy ne heveskedj. A gyerek dolga nem az, hogy dolgozzon.

– Hogyhogy nem? Május elseje, munka ünnepe, a csapból is ez folyt, rosszul hallottam?

– Ha dolgozhatnád van, szedd össze a zoknikat az ágy alól, a nadrágodat ne galacsinba gyúrva, hanem összehajtva tedd le, mosogass el, vidd ki a szemetet, hámozz almát a tengerimalacnak.

– Nincs is tengerimalacunk! Ezek csak olyan tingli-tangli munkák, én pénzt akarok keresni!

– Nincs, de lehetne. S ha volna, én etetném, mert felőled akár éhen is halhatna. Ahhoz, hogy pénzkereső lehess, egy csomó évig kuksolnod kell az iskolapadban. És ahhoz, hogy a magad ura légy, először magadon kell megtanulnod uralkodni. Ami, látjuk – mondta Tas, és újabb Töhötöm-tüskét húzott ki pizsamája ujjából –, korántsem egyszerű dolog. Inkább segíts nekem, ha már pirkadat előtt felvertél, megírni az anyák napi üdvözlötet. Mit írjak bele?

– Most mondtad! – szólt Töhötöm.

– Mit mondtam? – pislogott Tas.

– Hát, hogy a mi anyukánk rendkívüli anyuka. Írd azt, hogy a világ legrendkívülibb anyukájának, a vasalatlan ingek királynőjének, a tengerimalacok jó-tündérének! Küldi a szívét Tas és Töhötöm.

– Mit keres az üdvözlötben a tengerimalac?

– Hát azt, hogy ha anyu engedte volna, hogy legyen, már régen éhen halt volna! Mert te sem etetnéd! – vigyorgott Töhötöm, majd teljes hosszában eldőlt, és elaludt.

MÜLLER KATI rajzai

Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a hoppon maradt hősök

Micsoda boldogság! A reggeli fényben aranyszínű a táj. Ha ez nem volna elég a jókedvhez, van itt még valami. Akarom mondani valaki. Ficédula, a kis légykapó visszatért hosszú útjáról. Ismét együtt a két jóbarát!

Eltervezik közös programjaikat. Részt vesznek a Madarak és fák napja ünnepségen, társasjátékos délutánt tartanak, kirándulnak az öreg tölgyesben. Szeptemberig bőven lesz idejük rá.

Ez a nap a kirándulásé. Kukucsi mindent előkészít. Csizmát húz, mert eső is eshet. Nyakába akasztja messzelátóját. Táskájába pakolja az elemózsiát. Kalapot tesz a fejére. Végül a térképet is táskájába teszi. Útra kész, indulhat. Ficédulával virágoskertje mellett találkozik.

Az öreg tölgyesben mindig jókat kirándulnak. A nagy, odvas fák sok érdekességet rejtenek. Fakopáncsok keresgélnek törzsükben a kukacokat. Mókuskok szaladgálnak ágaikon.

A földben, ahol gyökereik mélyen kapaszkodnak, különböző lárvák lapulnak.

Az egyik nagy fa tövében Kukucsi és Ficédula látja, valami mozog. Közelebb mennek. Nagy szarvasbogarak harcolnak épp. A szarvasagancsra emlékeztető rágójukról kapták nevüket. Most épp agancs-rágóik segítségével küzdenek.

Kukucsi szívesen beavatkozna. Nem tudja, min kapott össze a két bogár, de a probléma biztosan másképp is megoldható. Már épp indulna, hogy szétválassza őket, amikor Ficédula megállítja.

– A szarvasbogarak így mérik össze az erejüket. Náluk párválasztáskor ez a szokás. Nézd csak!

Ficédula a gyökerek irányába mutat. Kukucsi ilyen távolra nem lát. Messzelátója épp kéznél van, belenéz. Szarvasbogárlány araszol arrafelé. A két dalia az ő kegyeiért küzd. Rágóikat összeakasztva tolják egymást jobbra-balra. A jobb oldali szarvasbogár mintha picit nagyobb lenne. De a bal oldali se hagyja magát! Nagy lendülettel nekigyürkőzik, és tolja maga

előtt ellenfelét. Ez így megy hosszú perceken át.

Nagy küzdelemben vannak. Nem látnak semmi mást maguk körül.

– Én vagyok az erősebb! – morogja az egyik.

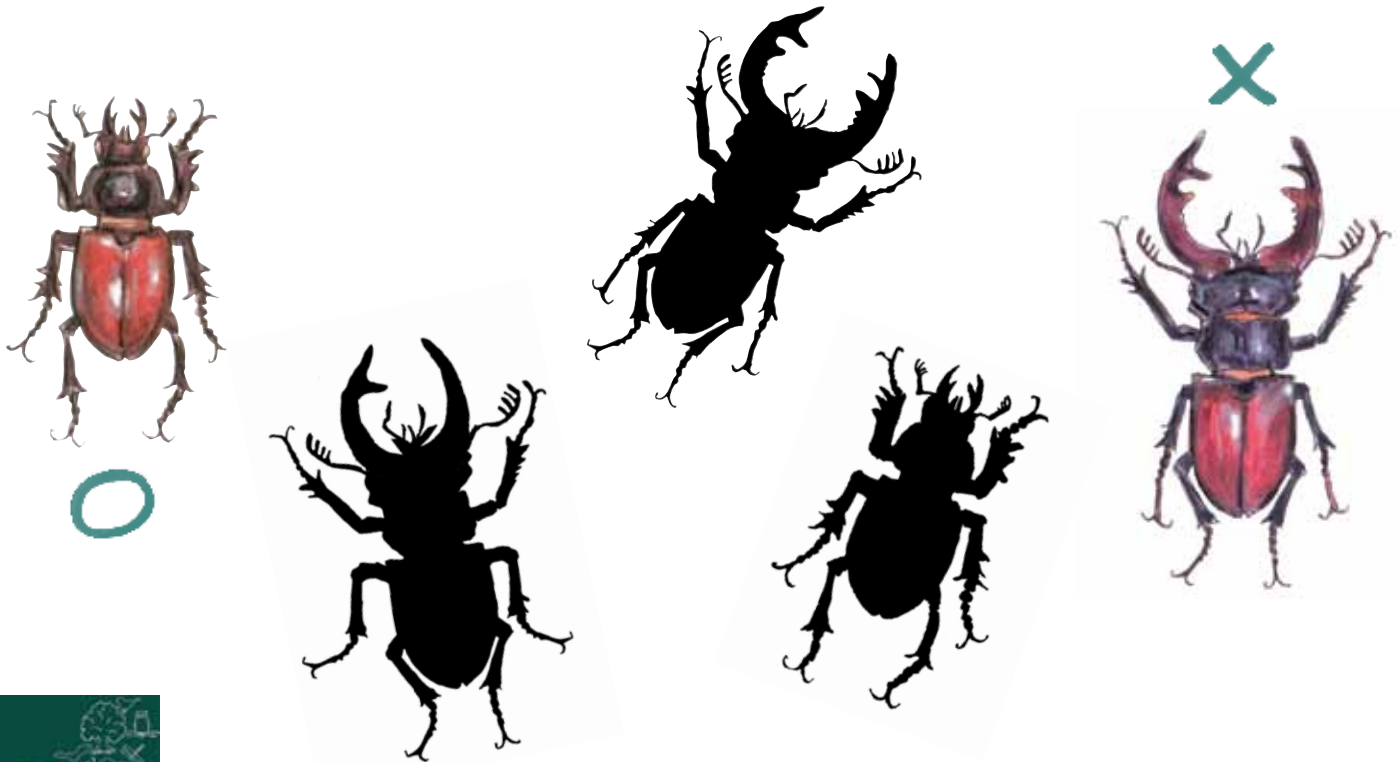
– Nem igaz, én vagyok! És engem választ Luca! – morogja a másik.

Kukucsi gondolja, hogy Luca biztosan a szarvasbogárlány. Nem akar beleszólni, de végül nem bírja megállni, és odakiált:

– Nem számít, ki az erősebb, Luca már messze jár!

A küzdelem hevében szarvasbogaraink nem vették észre, hogy ketten maradtak. Luca, a szarvasbogárlány időközben elsétált. A két hoppon maradt hős morcosan indul el, ki-ki a maga útjára.

Kukucsiék továbbmennek, hogy minél több érdekességet lássanak még az öreg fák között.

Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Jelöld csillaggal a hím, körrel a nőstény szarvasbogár árnyékát!

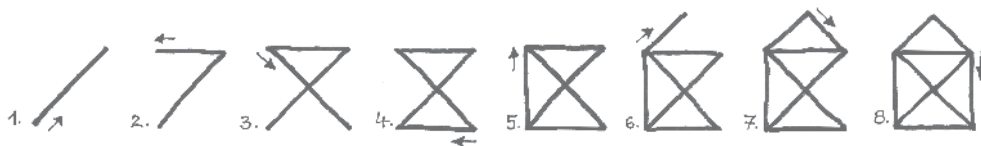
Mama-május

Kollázsportré anyák napjára: papírból, textilmaradékokból ragasszátok anya képmását.

Színes kartonra rajzoljatok egy szívet, majd a vonal mentén lyukasszátok ki. Fűzőgetve töltsétek ki színes fonállal.

Tanuljátok meg egy vonalból megrajzolni a házikót.

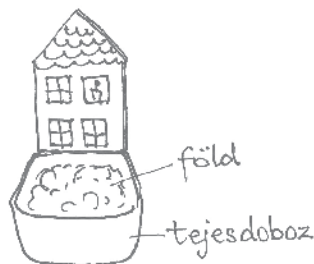

Szilágyi-Székely Melinda tanítványai, Magyarlapádon, a zsírkrétával készült madaras rajzoknak vízfestékkel festettek hátteret.

Kolozsváron **Horváth Emese** és **Kanizsay Annamária** csoportja tenyérnyomatos szatyrokat ajándékozott anyák napján. Rajzokat is rejtettek bele.

Kiskert anyának: tejesdoboz alját vágd le, ragassz rá rajzpa-
pírt. A dobozba virágföldet tegyél, amibe gyorsan csírázó ma-
gokat (retek, zsázsa, brokkoli) szórjál. Ne felejtsd locsolgatni!
A tejesdoboz hátára kartonból ragassz házformát.
Színezd, fessd kedved szerint.

Szeredai Vilmos
és **Márton** a
négy évszakra l
készült rajzukat
küldték el Maros-
vásárhelyről.

Vargyas Judit csoportjában,
Marosvásárhelyen a Mada-
rak és fák napjára készítet-
ték a kézimunkákat.

Harmath Dorka,
Oklánd

Sarmaságon, **Kocsis Gabriella** tanítónő és
Erdei Gabriella
könyvtárosnő által
meghirdetett rajz-
verseny témája Szőcs
Margit Szépségver-
seny című meséje volt.

Csipike postája

Kedves barátaim! Zúgnak a szélben a fák, melegen süt a napocska, zümmögnek a méhek. Vagy a darazsak. Vagy a legyek. Vagy a szúnyogok. Vagy a fűnyírógépek. Zümmögjete ti is, attól megjön a kedvetek! Melyhez hasonló jókat: Csipike

Marica Ádám-Mihai,
Kolozsvár

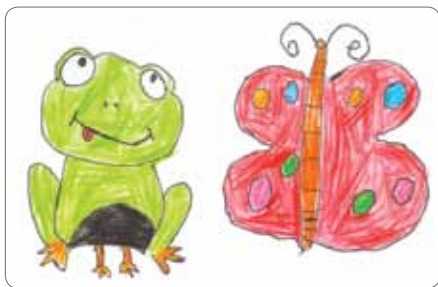
Virág Illés-István,
Csernáton

Kovács Karolina,
Szilágybagos

Kovács Szintia,
Sárvásár

Madaras Péter,
Marosvásárhely

A szeptembertől áprilisig gyűjtött bélyegeket küldd el nekünk! Jutalmat nyersz vele.

**Polgár
Beatriz
Krisztina,**
Vajasd

Hűségese olvasóink:

Bács Henrietta osztálya, Csíkszentdomokos

Vajna-Bálint Tímea-Izabella
tanítványai, Gernyeszeg

Szabó Ágnes csoportja, Szalacs

Kedves Csipike!

Nálunk a Poklos patak és a Maros folyó folyik. Városunkat a Marosról és a régen itt tartott vásárról nevezték el Marosvásárhelynek.

Melyhez hasonló jókat, a II. D osztály és **Szigeti Anna Mária** tanítónő a marosvásárhelyi George Coșbuc Általános Iskolából.

Teleki Enikő
osztálya,
Jákóhodos

Rác Karola, Zilah és Rózsa Emma, Nagykároly

TÁMOGATÓINK

Ára 9 lej

Cinci és Gombi

Minden egér társat választ!

Hol van a virágom?

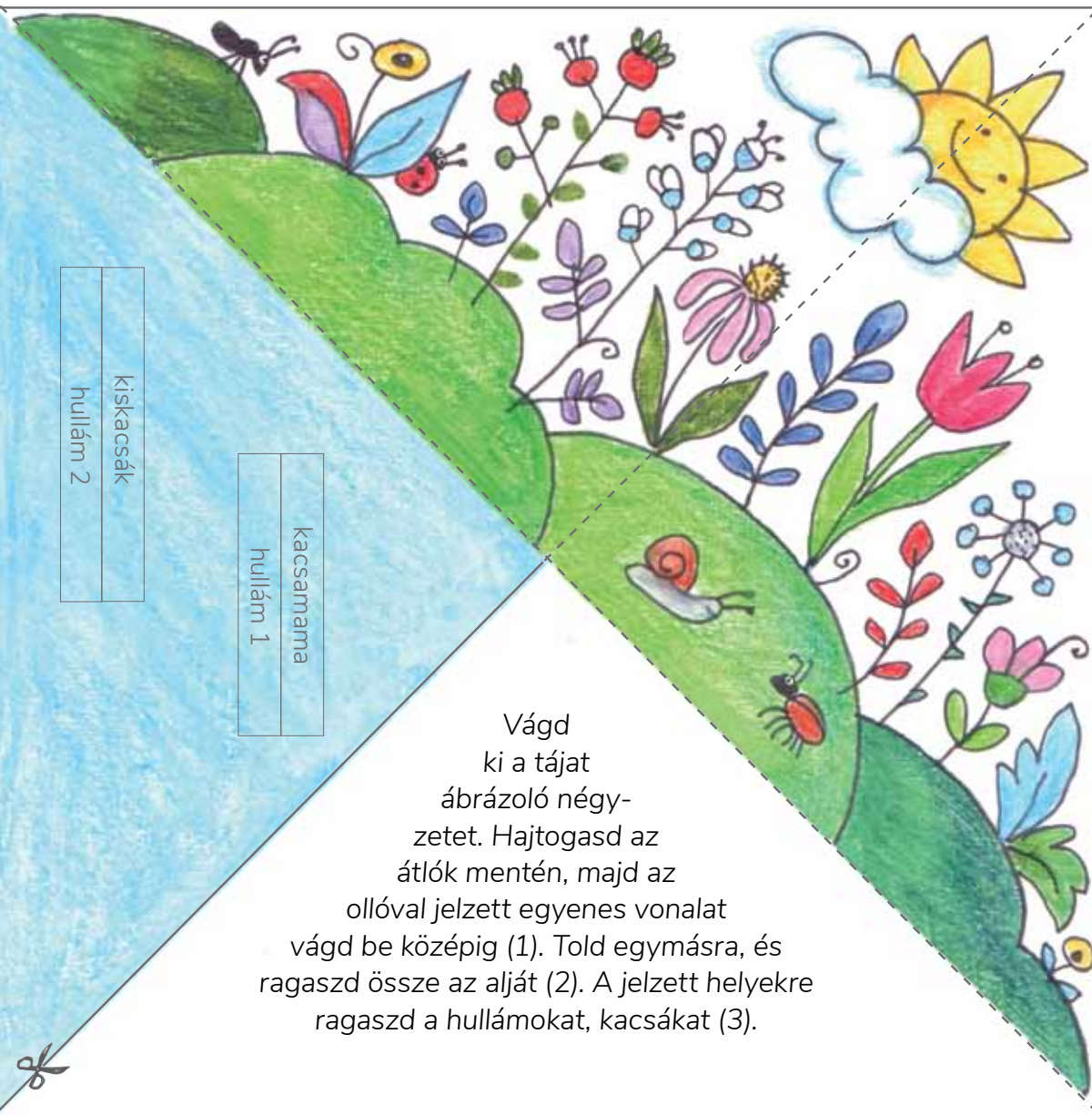
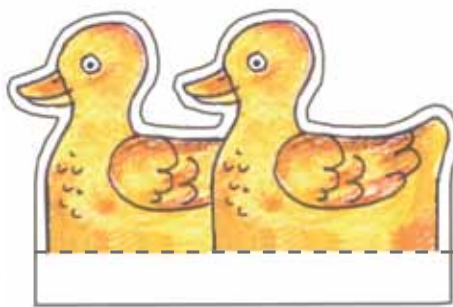
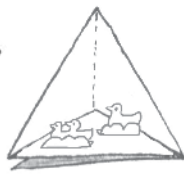

Kivirult a májusfa.

Kacsák

BAK SÁRA rajza

kiskacsák
hullám 2

kacsamama
hullám 1

Vágd ki a tájat ábrázoló négyzetet. Hajtogasd az átlók mentén, majd az ollóval jelzett egyenes vonalat vágd be középig (1). Told egymásra, és ragaszd össze az alját (2). A jelzett helyekre ragaszd a hullámokat, kacsákat (3).

